

spoštovan. Svetila mu večna luč, njegove domače pa naj Bog tolaži! — Lani smo imeli 21 mrličev, najstarejši je včaka lep starost 90% leta. Rodilo se je 34 otrok in sicer 22 deklic in samo 12 fantov, izmed katerih pa so že 4 mrtvi. Bo kriza tudi pri ženinih! — Veselili smo se že, da bomo dobili novo učno moč, a sedaj se vidi, da bode ostalo vse pri starem in naši otroci bodo še naprej trpeli pod dosedanjimi razmerami!

Čadram-Oplotnica. Otroci in tudi nekateri odrasli hitijo za zimskim športom. Otroci imajo na tem športu svoje veselje, odrasli pa se kratkočasijo, da vsaj za par ur pozabijo na nekaj, o čemer menda toži cel svet: na krizo. Tudi tukaj občutimo silno krizo. Povsod, kamor prideš, ne slišiš drugega, kakor: vse bi še bilo, samo da bi malo več denarja imeli! In kako bi ne bila kriza? Kar ima kmet za prodati, nima nobene prave cene in sploh nihče ne vpraša za njegovimi pridelki. Kar pa mora kmet in delavec kupiti v trgovini, mora vedno dražje plačati. N. p. pšenična moka se je v dobrih 14 dnevih za cel dinar podražila. In tako je tudi pri drugih stvarih. Kako naj se potem kmet in delavec bori za vsakdanji kruh, ko vedno bolj propadata?!

Sv. Križ pri Rogasški Slatini. 40letnega poštenika Čonč Vincenca iz Cerovca je dne 4. t. m. njegov izrejenec grozno poškodoval. S sekuro po nosu in teležnikom po glavi. Zasilno obvezo mu je nutil g. dr. Brabec, nakar je bil takoj poslan v celjsko bolnico. To surovo dejanje njegovega izrejenca je presenetljivo celo okolice.

Smarje pri Jelšah. Je sicer dolg pust letos, pa vendar smo že pred Svečnico odpravili precejšnje število lepih gostij. Pri šketovih v Brezju sta se poročili dve sestri in sicer sta dobili oba brata iz Zidarjeve hiše pri Sv. Tomažu. Pri Tomaževih pa so dali svojo hčerko k Peckovim v Ješovcu in tudi v Stranjah pri Novakovih so dobili mlado gospodinjico iz St. Jurija ob južni žel. Bog daj mladim parom iz uglednih hiš ožno srečo in blagoslova! — O grdem zločinu nad Golčmanovim sinom v Sotenskem, ki je bil v torek zvečer od nesrečne roke s kuhinjskim nožem zaboden v prsi tako, da je v par minutah podlegel štiri prste široki rani, rajši ne poročam natančneje, ker se mi preveč gabi.

Jurklošter. Prvi mrlič v naši župniji letos je bil 78 let stari prevžitkar Poljšak Valentin iz Moruškovca, ki je umrl dne 27. januarja. Nenavadna otekline v vratu ga je zadušila. Po njem žaluje tudi 78letna vdova Ana, s katero sta složna in mirno živela skupaj baje že 60 let. Otrok nista imela nobenih. Ko bi bila premožna, bi bila že lani obhajala slovesno biserno poroko. Ker pa ne razpolagata s premoženjem, sta morala na tihem preživeti slavnostni dan ob črnem kruhu in koruznih žgancih. Pa je vseeno minulo. Praznoverne ženice pa bodo sklepale tako-le Ker je prvi mrlič moški, bodo letos umrli v naši župniji večinoma moški. To pa ne bo držalo. Bodite videli, da ne!

Kapele pri Brežicah. Pred dobrimi 12 leti je bil dodeljen tukajšnji župniji vlč. g. župnik Leopold Kolenc, ki je pa sedaj, na žalost vseh faranov, premeščen na župnijo Sv. Vid pri Grobelnem. Ze v začetku svojega bivanja med nami smo v njem spoznali ne samo dobrega dušnega pastirja, temveč tudi izvrstnega svetovaleca na gospodarskem, vzgojnem in zdravstvenem polju. Zasluge, ki si jih je vlč. g. župnik pridobil ne samo pri nas, ampak tudi v bližnji in daljni okolici, se ne dajo opisati. Zato ni čudno, da se je pri odhodu marsikatero oko porosilo, vlč. g. župnika pač ne bomo

mogli nikdar pozabiti! Župniji pa, ki je dobila tako požrtvovalnega dušnega pastirja, iskreno čestitamo!

Zabukovje. Dne 15. m. m. so otroci v šoli priredili par prizorov s petjem. Kljub hudi zimi se je nabralo precej občinstva k igri, ki so z zanimanjem sledili vzporodu, katerega so šolarji dobro izvajali. — Zakonski jarem sta si naložila Anton Spec na Preski in Neža Bauman s Pokojnika. Bog jima daj srečo!

Razkošje izginja.

Nikjer se ne doigrava prehod od razkošja do potrebnega tako naglo in tako temeljito kakor v Ameriki. Ne radi tega, ker je med Amerikance udarilo pomanjkanje nepričakovano, ampak radi tega, ker se je bilo razmahnilo razkošje višjih ameriških krogov v letih izobilja tako, kakor bi ga bilo mogoče držati le v najboljši — daljši dobi. Na ta način se da razložiti, da zginja v Ameriki razkošje bolj vidno in bolj strašljivo nego v drugih državah.

Pred petimi leti, ko je bilo izobilje v Ameriki na višku, se je rodila najvišjim desetisoč misel, da bi si pozidali na otočkih ob vzhodni morski obali Združenih držav bajno lepo opremljene gradiče. Z razsipavanjem milijonskih svot so pognali pravilni gradovi, ki so bili opremljeni z naravnost kaznivim razkošjem. V njih so se vršile najsijajnejše proslave in zabave. Časopisje je objavljalo cele stolpice o prireditvah, za katere so se izmetali neizmerni zneski.

O vsem tem rajskem veselju po bajnih gradovih ni več ne sluha in ne duha, odkar je zajela gospodarska kriza tudi Ameriko. Zginili so celo prebivalci gradov.

Nekaj časa se je trudila cela armada mešetarjev, da bi prodala gradiče. Kdo pa bi lahko kupil in tudi plačal v sedanjih hudih časih te stavbe? Nekatere so prevzele za smešno nizko ceno kot okrevališča razne zavarovalne družbe. Večina gradičev po otokih je zapuščena, prazna so ostala sprehajališča ob obali, vrtovi, zidovje razpada...

Eden od praviljnih otokov je opremljen z manjšo lukso, v kateri čaka zasidranih več nego 100 lažjih brzoladic, za katere tudi ni kupcev. Najlepše ladje, ki so bile kedaj zgrajene, med temi take z dnom iz stekla, skozi katero je mogoče po plitvinah opazovati življenje na morskem dnu, danes samevajo ter počivajo...

V kratkem bodo priredili v omenjenem pristanišču dražbe za te luksuzne ladje, ki bodo prodane za vsako ceno, tudi za 100 dolarjev.

Velik ameriški časopis je dal nasvet, naj bi država pokupila zapuščene gradove kot spomin na dobo, ko tisočeri in tisočeri v Ameriki niso znali, kako bi se znebili čim višjih denarnih svot, torej kot spomin na čase, kakoršnih ne bo več doživel sedajni in niti naslednji rod. Drugi list spodbuja, naj spusti država te kazalce razsipavanja v zrak, da nas ne bo sram pred potomci radi vnebovpijočega razmetavanja denarja.

*

Viničarski vestnik.

Viničarji po svetu in pri nas. Izvzemši Nemčijo, žive viničarji povsod v vinorodnih deželah v zelo slabem gospodarskem položaju, radi nezadostnega socialnega skrbstva od zgoraj, ravno za poljedelsko delavstvo, h kateremu viničarji pripadajo. Značilno je drugod še tudi to, da so viničarji povsod v skupni stanovski organizaciji s kmetijskimi delavci, do čim smo pri nas ločeni v tem. Kakor v Nemčiji, tako tudi v Španiji so viničarske stanovske korporacije organizirane zgolj na materialistično-socialističnih načelih. To se je v prvih povojnih letih tudi pri nas zelo prizadevalo od strani narodnih in socialnih demokratov. Ustanovile so se take nekrščanske viničarske organizacije na sicer raznih krajih, pa so kmalu zopet zaspale. Tudi danes še gredo prizadevanja za tem, vendar pa povsod brez vidnega uspeha. Vodilno vlogo slovenskega viničarskega pokreta ima danes popolnoma le »Strokovna zveza viničarjev«, ustanovljena l. 1919 v Ljubotomeru. Kljub vsem organizatoričnim težavam in nasprotovanjem si je ta organizacija znala utrditi položaj vsepovsod. Zelo malo bi mogli najti pri nas še viničarskih krajev, kjer ne bi bilo že članov, bodisi skupine te organizacije. »Strokovna zveza viničarjev« kot taka, je tudi edina in najmočnejša krščanska delavska strokovna organizacija sploh na bivšem Štajerskem. Dolžnost vsakega poštenega viničarja samo je, da pomnoži število njenih članov, vseh drugih pa, ki resnično čutijo socialno in krščansko, da delovanje te organizacije podpirajo!

Samo v slogi je moč! Iz blagajne posmrtninskega sklada »Strokovne zveze viničarjev« je bilo v letu 1932 izplačanih skupaj 27 posmrtninskih podpor po 100, 300, 400 in 500 Din. Ves ta denar smo zbrali organizirani viničarji za pomoč prizadetim svojcem umrlih. Članarino organizaciji dajati se pravi, pritrpati si in prihraniti ta denar za težke dni. Organizirani viničarji imamo s tem svoje skupno premoženje, neorganizirani pa nimajo ničesar nikjer, tudi tistih dinarjev ne, s katerimi niso članarine plačevali.

Silaj in papec zamorca na francoskem dvoru.

V Parizu je ohranjena do današnjega dne slika, na kateri je videti francoskega kralja Ludvika XV. kot gosta pri svoji priležnici Dubarry. Glavna oseba na sliki je mlad, v belo svilu oblečen zamorec, kateremu porivata v usta kosček čokolade dve dvorni dami. Zamorec je pokrit z zelenim turbanom, ob strani pa mu binglja sabljica s slonokoščanim ročajem.

Črnc, kateremu je bilo ime Zamor, je prišel v Evropo, ko je bil star 7 let. Neki angleški kapitan ga je kupil nekje v Afriki. Ta ga je zopet ponudil v nakup kraljevi ljubici, ki ga je vzela za svojega slugo ali paža.

Črni dečko je bil zelo brihten, kmalu se je naučil brati ter pisati in je prejel sv. krst z velikimi svečanostmi. Dubarry mu je bila krstna botra in od tedaj je bilo videti zamorca v njeni bližini pri vseh raznih slovesnostih. Kmalu je postalo obče znano, da se je treba pred vsem prikupiti zamorčku, ako hoče kedo kaj doseči pri tedaj vsemogočnem Dubarry. Zamorca so preobkladali z